

af Gennemførelsen af ovennævnte Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934), og at der paa flere Punkter, der nærmere omtales i Bemærkningerne til de enkelte Paragrafer, er taget Hensyn til den Kritik over for det tidligere Forslag, der fremkom under Rigsdagsforhandlingerne angaaende dette; endvidere er der til Dels taget Hensyn til Ønsker, der blev fremsat under en Diskussion om Emnet, der fandt Sted i Juridisk Forening i Oktober Maaned 1936, indledet af Statsadvokat *Otto Schlegel* og Overlæge Dr. med. *Hj. Helweg* (Statsadvokat Schlegels Foredrag er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1937 B, S. 98 ff.), jfr. ligeledes herom nedenfor.

Under 19. Juni 1936 har Indenrigsministeriet nedsat et Udvalg, der bl. a. har til Opgave at undersøge, om det ikke vil være rigtigt at søge Sindssygeforsorgen udvidet, saaledes at ikke blot sindssyge, men en større Kreds af Personer med psykiske Lidelser, kan behandles paa Sindssygehospitalet eller eventuelt paa særlig for saadanne Personer oprettede Institutioner.

Saafrømt Udvalgets Overvejelser maatte resultere i en saadan Udvidelse af Sindssygeforsorgen, hvormed der skabes Mulighed for, at Personer, der er sindslidende, uden at være egentlig sindssyge kan modtages paa et Sindssygehospital, vil dette dog ikke medføre, at disse Personer falder ind under Lovforslaget, idet dette alene angaar Behandling af egentlige Sindssygdomme, jfr. § 1, Stk. 1.

Til § 1.

Under Rigsdagsforhandlingerne angaaende det i 1930 fremsatte Lovforslag blev det anført (Rigsdagstidende 1930—31, Folketingets Forhandlinger Sp. 1555), at det ikke fremgik klart af Forslaget, om det kun skulde være berettiget at foretage Tvangstilbageholdelse af sindssyge Personer paa autoriserede Klinikker. For at udelukke Tvivl paa dette Punkt foreslaas det nu udtrykkelig udtalt i Paragrafens Stk. 2, at Tvangsendlæggelse og -tilbageholdelse kun maa finde Sted paa de i Stk. 1 nævnte Hospitaler og Helbredelsesanstalter.

Til § 2.

Under Rigsdagsforhandlingerne angaaende det tidligere Lovforslag blev det anført (Rigsdagstidende 1930—31, Folketingets Forhandlinger Sp. 1553), at Forslagets Bestemmelse om, at den sindssyges nærmeste i alle Tilfælde af Sindssygdom skulde være berettigede til at iværksætte de Foranstaltninger, som efter Lægens Afgørelse burde træffes overfor den syge, var for vidt-

gaaende og for ubestemt, da Bestemmelsen ikke nærmere angav Foranstaltningernes Art. For at tydeliggøre Meningen udtales det nu udtrykkeligt i Paragrafens Stk. 1, 2. Pkt., at Lægens Afgørelse skal angaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Personen skal indlægges paa et Sindssygehospital eller en autoriseret Helbredelsesanstalt.

Ved Paragrafens Stk. 4 opretholdes Bestemmelsen i § 252, Stk. 1, i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg, hvorefter det sociale Udvalg i Trangtilfælde kan foranledige sindssyge Personer tvangsindlagt.

I øvrigt er Paragrafen overensstemmende med det i 1930 fremsatte Lovforslag med den Ændring, at Lægens Skøn skal godkendes af Amtslægen paa den syges Hjemsted, i København af Stadslægen, naar Indlæggelsen begrundes med, at Udsigterne for den syges Helbredelse ellers væsentlig vil forringes. Fra Familieretskommissionens Udkast afviger Paragraffen derved, at Personens nærmeste ifølge Kommissionsudkastet skulde have Pligt til at indlægge ham i alle Tilfælde, hvor Lægen fandt det uforsvarligt at undlade Indlæggelse, medens Pligten ifølge Lovforslaget, jfr. dets Stk. 2, er begrænset til de Tilfælde, hvor Lægens Skøn i saa Henseende er begrundet ved, enten at den syge er farlig for sig selv, eller at Helbredelsesudsigterne ellers vilde forringes væsentligt. Sundhedsstyrelsens Formand, Læge Tryde, havde som ovenfor omtalt ønsket en lidt stærkere Begrænsning. Saafrømt Personen er farlig for andre, vil Reglerne i § 10 komme til Anvendelse, saaledes at Overøvrigheden maa træffe Sikkerhedsforanstaltninger.

Til § 3.

I Henhold til § 32 i Fællesregulativ for Statens Sindssygehospitaler Nr. 252 af 1. Oktober 1915, (ifølge Bekendtgørelse Nr. 83 af 1. April 1936 ændret til § 31) kan Indlæggelse paa Statens Sindssygehospitaler kun finde Sted ifølge en Begøring fra rette vedkommende, hvilket ikke kan være den paa-gældende selv. Tilsvarende Bestemmelse gælder for Københavns Kommune og de af visse Amtskommuner oprettede Sindssygehospitaler.

Forudsætningen i Forslagets § 3 om, at Indlæggelse efter egen Begøring kan ske paa Grundlag af en Lægeerklæring fra en Læge, der er ansat paa Sindssygehospitalet, faar derfor for saa vidt angaar de nævnte Sindssygehospitaler kun Betydning, saafrømt Bestemmelserne ændres paa dette Punkt. Spørgsmaalet om en saadan Ændring under-